

[Udenrigsministeren.]

noget, og andre har set noget andet. Derfor ligger værdien ikke i, at vi kan komme hjem og sige, at her har vi 10 punkter, som er det, finansudvalget i sin ubegribelige visdom har hittet ud af skal gælde for u-landshjælpen. Det, der har værdi, er, at 17 medlemmer af finansudvalget plus de øvrige rejsedeltagere kommer hjem fyldt med indtryk, som tilsammen giver et billede af det erfaringsmateriale, vi har indhøstet, og som efterhånden — i de efterfølgende drøftelser — vil udkrystallisere sig måske i lidt mere håndfaste konklusioner, når vi kommer dertil, at vi skal tage standpunkt til, hvad vi skal gøre.

Jeg ser altså ikke nogen anledning til at tage variationen i udtalelser og vurderinger som udtryk for, at der ligesom har været vaklen eller usikkerhed. Hver af os har indhøstet vore egne, og jeg tror værdifulde erfaringer.

Endelig skal jeg kun gøre den bemærkning til hr. Diderichsen, at vi alle sammen er enige om, at det i spørgsmålet om u-landssamarbejde og u-landshjælp gælder om at handle hurtigt. Ganske særlig er der i de yngre kredse i landet en stærk forståelse for — og i hvert fald en verbal vilje til — at der skal gøres en ekstra indsats fra dansk side. Jeg kan sige, at vi fra regeringens side er indstillet på at handle så hurtigt som muligt og at lade vort u-landssamarbejde og vor u-landshjælp vokse så hurtigt som muligt. Men jeg tror, man skal gøre sig klart, at hvis vi skal have den rigtige harmoni i vort u-landssamarbejde, må vi benytte os af en række forskellige metoder i u-landsarbejdet, spændende fra, at staten garanterer for den politiske risiko for private virksomheders investeringer, over statslån og det, man kalder multilateral, altså flersidig, bistand igennem FN's organer og til tosidet, eller bilateral, bistand mellem Danmark og det pågældende land eller en kombination af de to ting, hvor de nordiske lande går sammen om en indsats i et enkelt eller flere lande, over til udsendelse af u-landsfrivillige. I hele denne kombination af forskellige former for hjælpeydelse må der være en vis balance, men her er der visse flaskehalse. Der er den flaskehals, at hvis vi skal kunne administrere skatteborgernes penge på en fornuftig måde, må vi have

det fornødne uddannede mandskab til at klare en sådan administration. Jeg tror, vi har lov til at sige, at det hidtil er sket på en fornuftig og forsvarlig måde; men hvis vi pludselig skulle forøge det og sætte det op til det dobbelte fra det ene år til det andet, kunne det ikke ske. Der er også den flaskehals, at når vi skal sætte noget i gang ude omkring, skal vi have veluddannede og velskolede mennesker fra Danmark til at tage hen til de pågældende steder for at kunne klare de opgaver, der foreligger. Også her mangler vi folk. Jeg kan hertil sige, at vor erfaring igennem det sidste par år er blevet, at kravene til kvalitet, effektivitet, dygtighed, fysisk modstandsevne, psykisk modstandsevne, etisk standard o. s. v. er voksende, og det gør, at man ikke kan udvide det så hurtigt, som man gerne ville.

Hvis folketinget ville, kunne vi naturligvis sagtens bevilge et beløb på $\frac{1}{2}$ eller 1 milliard kr. — hvis man da turde tage ansvaret for at udskrive det i ekstra skatter — og sige, at det skal FN have at administrere. Men jeg tror ikke, det ville være en forsvarlig måde at tilrettelægge vor u-landshjælp på. Jeg tror, der skal være den fornødne kombination imellem de forskellige hjælpeformer, også for at få den danske befolknings tilslutning til præstationerne, og dér er der altså visse flaskehalse, som sætter en grænse for stigningstempoet. Jeg tror, at vi i det foreliggende 3 års budget har fundet, hvad man i hvert fald på nuværende tidspunkt mener vi på forsvarlig og fornuftig måde er i stand til at administrere. Jo flere penge og jo flere velskolede folk vi kan få, og jo mere vi bliver i stand til at udbygge den rent faktiske administration, gennemgang af projekter o. s. v., des hurtigere kan vi øge tempoet. Men foreløbig tror jeg vi er gået så stærkt frem, som det er forsvarligt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (*From*): Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør ind-